

СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ

СРПС

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

„РЕПРЕЗЕНТАТИВНИ“ И „ТУЖИБАБЕ“

У последњем, мартовском броју листа Синдиката образовања Србије (СОС) „Синдикално перо“, на ударној трећој страни, главни уредник овог синдикалног гласила, г-дин Бранислав Павловић, у тексту „Тужибаве“, у добро знаном маниру, износи читав низ проблематичних ставова, а са циљем да Синдикат радника у просвети Србије (СрпС) оцрни, вероватно са жељом да у томе нађе оправдање за све промашаје које је управо он учинио на синдикалној сцени и због којих му се и „његов синдикални брод“ опасно насуквао. Да ли ће и да потоне, то је сасвим сигурно, а поготову са оваквим капетаном и кормиларом.

Тражење алибија за своје промашаје на другој страни, сасвим извесно неће помоћи некад једином, а касније неспорно репрезентативном СОС-у, који је у овом тренутку један од ретких гранских синдиката из СССС који није утврдио репрезентативност. Подсећамо да је репрезентативност СОС-а истекла **12.09.2008.** године, те да је СрпС у августу поднео захтев за утврђивањем губитка репрезентативности овог синдиката и да ће се у скоро време и министар рада морати одредити према овом захтеву, уосталом, као и према захтеву за утврђивањем репрезентативности ГСПРС „Независност“, који није ни изашао на утврђивање репрезентативности и УСПРС која је покушала утврдити репрезентативност у склопу репрезентативности Конфедерације слободних синдиката.

У међувремену, док министар рада, који је једини властан да одлучи по овим захтевима, и не одлучи, извесно је само једно - да је у просвети репрезентативан (засад) само СрпС и његови оснивачи и колективни чланови НСПРВ и СОБ-ГО. Изгледа да то управо смета г-дину Павловићу који вероватно као члан распуштеног Одбора за утврђивање репрезентативности не може да прежали што Одбор и даље не постоји, како би на различите начине и врло софистицирано кочио утврђивање репрезентативности других и одржавајући **status quo** и тиме за тај и друга два „репрезентативна“ синдиката привилегије које проистичу из репрезентативности.

Стога он и констатује да су власти решиле да „експресно и пре свега незаконито дају репрезентативност тзв. Синдикату радника у просвети Србије“, као и да је „послове Одбора (за утврђивање репрезентативности синдиката и послодаваца - прим.а.) преузело неколико службеника у Министарству рада и социјалне политике“, заборављајући, при томе, да је управо на основу Закона о раду и других законских прописа министар и распустио Одбор, јер није радио послове из своје надлежности и јер је на тај начин спречавао министра да донесе

решења по захтевима, од којих су неки на решавање чекали и више од годину дана.

То што г-дин Павловић са омаловажавањем говори о запосленима у Министарству који су врло професионално обавили свој посао, само говори о нивоу његове личне културе и спремности да поштује институције ове државе, а такође и о његовој неинформисаности, јер, да се потрудио, сасвим сигурно му не би измакла из вида чињеница да је поступак утврђивања репрезентативности урађен потпуно и у складу са Законом, а да је претходно министар прибавио мишљења и Одбора за законодавство, Адвокатске коморе и Врховног суда, те донео нови Правилник о упису синдиката у регистар, по коме је радна група састављена од представника Министарства рада и социјалне политике управо и поступила. Тиме што г-дин Павловић оспорава законитост решења министра рада у случају СрпС-а, а не и његових оснивача, он *de facto* оспорава и репрезентативност сопствене централе и њених гранских синдиката, који су, за разлику од г-дина Павловића, у регуларном поступку „изашли на црту“ и показали да су репрезентативни.

Неистина је и оно што у тексту „Тужаба“ наводи Павловић, а који се односи на изглед приступница и начин организовања СрпС-а, као и на транспарентност поступка утврђивања репрезентативности, јер су сва документа била доступна и достављена на време „репрезентативним“ синдикатима на давање мишљења, а што је и помињани искористио. Наравно, несолидарно и несиндикално, јер су у његовом допису кога смо раније помињали такође изношене бројне неистине везане за начин организовања СрпС-а и изглед његових приступница. Када би били недобронамерни, бар онолико колико и сам Павловић, могли би га питати колико то он у овом тренутку има приступница и на кога му гласе, нпр. приступнице чланова из Војводине или са Косова и зашто име „његовог“ синдиката није и име централе којој припада, ...

Што се тиче „експресног признања репрезентативности за СрпС“, само ми и наши чланови добро знамо да је тај поступак, уместо 15 дана колико је по Закону о раду требао да траје, трајао пуну годину дана, захваљујући управо г-дину Павловићу, а делом и лидерима друга два „репрезентативна“ синдиката. Додамо ли томе и оно срамотно, уцењивачко писмо министру просвете о неучешћу у преговорима три синдиката уколико у њима буде учествовао СрпС, па ћемо видети колико се СОС и његов лидер залажу за поштовање законитости и колико му је уопште до тога и стало. Напомињемо да СрпС, иако је једини утврдио репрезентативност, није министра, нити било кога другог условљавао, иако за то има више разлога, и на крају крајева и право, залажући се да се поступак преиспитивања репрезентативности свих синдиката под једнаким правилима и доведе до краја.

Увредљиви изрази које користи г-дин Павловић када помиње наш синдикат и неистине које износи у помињаном тексту, само говоре о тренутном стању лидера синдиката у ерозији и осипању, који и на овај начин покушава задржати преостали део броја чланова, заборављајући да оно што се гради на неистини нема шансу и да опстане, бар не на средњи и дужи период. То зашто оснивачи СрпС-а и даље желе задржати препознатљивост и аутономност оснивача делом је и из рђавих искустава, док су били чланови других синдиката, између осталог, и СОС-

а. Не видимо што би наш модел организовања требао сметати СОС-у, ако нама не смета како су они организовани. То је, на крају крајева, унутрашња ствар сваке организације.

Ипак сматрамо да би минимум пристojности био немешање у унутрашње ствари друге организације, поготову не од човека који представља све синдикате просвете у Паневропском комитету **EIE-ETUCE** и на неки начин је задужен за развој социјалног дијалога и синдикалног организовања синдиката просвете у Србији. Стога је ваљда и оправдано што смо о свему информисали све оне који се баве стањем синдикалне сцене у држави и не видимо због чега би о томе требало говорити у пезоративном смислу, како то у централном делу овог текста пише г-дин Павловић. Нисмо се ми бавили тужакањем, већ смо желели да људе који се баве стањем социјалног дијалога правилно информишемо, а на крају крајева, процес који смо покренули већ сада даје резултате и свима је јасно да синдикална сцена убудуће више неће бити као досад, а нити ће у социјално-економским саветима и у трипартитним телима седети лажни представници запослених и послодаваца. То што г-дин Павловић има аверзију према појединим амбасадама само говори о њему колико жели све нас да задржи у балканском тору, а да он истовремено користи све погодности из чланства у Паневропском комитету, уз, наравно, девизне дневнице које му припадају за његову бригу о радницима у просвети у Србији. Посебна прича је и то да ли г-дину Павловићу и даље припада место у Националном просветном савету у име репрезентативних синдиката, јер је сасвим сигурно основ по коме је он биран у тај Савет, у међувремену и нестао.

Иако смо одлучили да се не бавимо ликом и делом г-дина Павловића, овај допис нас је иницирао и да му одговоримо, те ћемо и убудуће то чинити уколико он и даље буде својим поступцима то и изазивао.

Београд, 15.03.2010.год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
генерални секретар НСПРВ и СрпС

